

en Grænse for Arbejdsrettighed, som er under den Grænse, som et stort Antal Arbejdere ønsker at arbejde og kan arbejde, og det, som jeg har foreslaaet ved at forbyde Kvinder at arbejde om Natten, det er, at man skal sætte en Grænse, som betegner det yderste Maal af, hvad den paagældende Kvinde er i Stand til at yde, naar hun skal bevare sin Sundhed. Jeg tror nok, at der mellem de to Ting er saa stor Forskel, at det skal blive meget vanskeligt for det ærede Medlem at kunne bringe dem i nogen Forbindelse med hinanden. Hvis det ærede Medlem vilde foreslaa en Arbejdsdag for voksne Arbejdere, som den, de have i Svejts paa 13 Timer, eller som i Frankrig paa 12 Timer eller i Østerrig ligeledes paa 12 Timer, vil jeg sige, at det er kedeligt at skulle lovgive om voksne mandlige Arbejders Arbejdstid, men vilde man absolut have en saadan, saa saa jeg ingen Ulykke deri. Men der er ikke nogen dansk Industriarbejder, der bryder sig en Døjt om at faa normeret en Arbejdsdag paa 12 Timer med 10 Timers effektivt Arbejde, thi den har han allerede og ofte lidt mindre endda end den. Og jeg tænker, at de ville faa noget mindre endnu paa Grund af den Retning, hvori Ønskerne og Bestræbelserne gaa og ogsaa Resultatet viser sig at gaa, nemlig at forkorte Arbejdstiden, hvad vi i og for sig allesammen meget vel kunne unde den arbejdende Klasse, naar de ønske det og kunne forskaffe sig det selv. Men jeg vil ikke være med til, at vi skulde forbyde Arbejde under det Timeantal, som et meget stort Antal Arbejdere kunne og ønske at arbejde! Og hvis det ærede Medlem vil læse det Foredrag igennem, som jeg holdt den Gang — jeg har ikke selv læst det igennem, men jeg ved, at det maa være saadan — vil han ganske sikkert finde, at der ikke er nogen som helst Modstrid imellem, hvad jeg sagde den Dag, og hvad jeg har udtalt i denne Aftenstund. Naar det ærede Medlem talte om, at det var bedre at forbyde Kvinder at arbejde før end efter deres Nedkomst, maa jeg sige, at uagtet det ærede Medlem er Læge, er det dog første Gang, jeg har hørt denne Udtalelse. Jeg er selv Familie-fader, og jeg ved, at min egen Hustru har kunnet arbejde indtil Dagen, inden vi fik vort Barn, men jeg ved ogsaa, at vor Læge paa det strengeste forbød hende at foretage sig noget som helst derefter, og endda i fulde 6 Uger. Hvorledes det nu skulde være bedre at forbyde Arbejdet, inden en Kvinde føder end efter, det er mig i alt

Fald gaadefuldt, og jeg ønsker at høre en nærmere Forklaring, thi det ærede Medlem er i saa Fald ikke blot i Uoverensstemmelse med det foreliggende Forslag, men ogsaa i Uoverensstemmelse med den hele Lovgivning paa dette Omraade overalt i Europa. Det har undret mig noget, at man har fundet de paagældende Bestemmelser uklare. Jeg er nemlig af den Mening, at man ved nærmere Eftersyn netop vil finde, at de ere ganske tydelige. Der staar i første Linie, at i 5 Uger maa under disse Forhold en Kvinde ikke arbejde. Hun kan vente med denne Arbejdsnedlæggelse i 5 Uger til efter sin Nedkomst, men hvis hun forlader sit Arbejde inden Nedkomsten, saa skal den Tid, hun har forladt det inden Fødslen, regnes fra de 5 Uger, i hvilke hun i alt skal lade være at arbejde, dog at der skal hengaa 4 Uger efter Fødslen. Jeg forstaar ikke, at han kan finde en Uklarhed deri, men jeg er sikker paa, at naar det paagældende Udvalg kommer til at behandle denne Sag, vil det give mig Ret i, at man kan sætte 4 Uger, og man kan sætte 5 eller 6 Uger — 4 som i Tyskland og 6 som i Svejts — men man vil komme til det samme Resultat, at hun kan vælge, om hun vil tage sin Hviletid forinden, eller hun vil gøre det efter, men at den længste Tid, den aldeles overvejende Tid skal være efter, fordi saavel Barnets som Moderens Sundhed og Liv da er udsat for den største Fare. Saa sagde det ærede Medlem, at det var en Undtagelseslovgivning for Byerne ligesom Ulykkesforsikringslovgivningen var det i sin Tid. Her er dog lige saa lidt i denne Lov som i Ulykkesforsikringsloven nogen Undtagelse for Landet. Alt, hvad der er inddraget i Byerne, er sandelig ogsaa inddraget paa Landet, og det samme var Tilfældet ved Ulykkesforsikringsloven. Og det ærede Medlem vil vel dog paa ingen Maade gøre gældende, at der ikke findes Industri og Fabrikker uden for Købstæderne? Hvis de findes der, ere de altsaa under Lovforslaget, men man kan ikke udarbejde en Lovgivning for Arbejder i Fabrikker og Værksteder, hvor man faar det ærede Medlems Roemarker paa Lolland med, det er en praktisk Umulighed. Hvis det ærede Medlem vil have Arbejdet paa Roemarkerne med — og jeg skal indrømme, der kunde være Grund til at regulere det — saa lad det ærede Medlem komme frem med Forslag derom, men det er aldeles ugørligt for mig at fremkomme med Fabrik- og Værkstedlovgivning, som ogsaa gælder for Roemarkerne paa Lolland. Maaske vil